

А.Д.
ПО СЛЕДИТЕ НА ДЯВОЛА

РОДОПСКИЯТ ПАРАКЛИС
КНИГА 2

Écrier

© Петя Иванова, автор, 2024

© Галя Петрова, художественно оформление корица, 2024

© Издателство „Екрие“, 2024

ISBN 978-619-7507-88-1

А.А.
ПО СЛЕДИТЕ
НА ДЯВОЛА
РОДОПСКИЯТ ПАРАКЛИС
КНИГА 2

Издателство „Екрие“
София

„Родопският параклис“ е одобрен по наш социален проект, с който стартираме нова поредица на Екрие за пораснали читатели, озаглавена ТИЙНЕЙДЖЪРИТЕ ЧЕТАТ! Всяка книга в тази поредица е книжно откритие и увлекателно четиво за вашата библиотека. Жанровете ще са разнообразни, затова следете и споделяйте за заглавията, ако са ви впечатлили и докоснали с нещо. Предайте нататък изпитаното удоволствие.

*Благодарим за споделеността!
Семейството на Екрие*

1. Родопският параклис, роман, А. Д., 2023 г.
2. Арктически гъски, роман, Милослава Абаджиева, 2023 г.
3. Вик от душа, книга с мисия, колектив, 2023 г.
4. По следите на дявола, роман, А. Д., 2024 г.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРОЛОГ /7

ЧАСТ 1 • ИГНАЖАЕН /12

ЧАСТ 2 • В СВИЛЕНГРАД /21

ЧАСТ 3 • ГОЛЯМОТО СЪБИРАНЕ НА БЪАНИ ВЕЧЕР /31

ЧАСТ 4 • БЪАНИ ВЕЧЕР /45

ЧАСТ 5 • СБЛЪСЪКЪТ /55

ЧАСТ 6 • ПРЕДИ ПЪРВИ ПЕТЛИ /64

ЧАСТ 7 • ПО КОЛЕДА /70

ЧАСТ 8 • ЗМЕЙОВА НЕВЯСТА /80

ЧАСТ 9 • ИЗЦЕЛЕНИЕ ЗА ЗМЕЙ /96

ЧАСТ 10 • АРАГОМИР /105

ЧАСТ 11 • ИНТЕРНЕТ РУСАЛИИ /121

ЧАСТ 12 • ПО СЛЕДИТЕ НА ГРОНОЛОМ /134

ЧАСТ 13 • ВЪЛШЕБНАТА СВИРКА /141

ЧАСТ 14 • НОВА ГОДИНА (БИТОВИЗМИ) /151

ЧАСТ 15 • ВОАИЦИ /170

ЧАСТ 16 • ДЯВОЛСКИЯТ МОСТ /179

- ЧАСТ 17 • ЗЛОТО И ХОРАТА /191
- ЧАСТ 18 • ПО РЪБА НА ОСТРИЕТО /199
- ЧАСТ 19 • СПРАВЕДАЛИВОСТ ЗА ВСИЧКИ /221
- ЧАСТ 20 • ПОГРОМ /230
- ЧАСТ 21 • НЕОЧАКВАН СЪЮЗНИК /237
- ЧАСТ 22 • ПО ПЕТИТЕ НА ДЯВОЛА /244
- ЧАСТ 23 • В ХОДА НА ИНКВИЗИЦИЯТА /249
- ЧАСТ 24 • 1 МАРТ /259
- ЧАСТ 25 • РАЗВИТИЕТО /266
- ЧАСТ 26 • ИЗПРАЩАНЕТО /277
- ЧАСТ 27 • ГЕОРГИ /289
- ЧАСТ 28 • ЗМЕЙСКИ НАЧИНАНИЯ /301
- ЧАСТ 29 • АНИ ПРЕДИ ЗАВРЪЩАНЕТО /311
- ЧАСТ 30 • БЛАГОВЕЦ /318
- ЧАСТ 31 • ГЛАВАТА НА ДЯВОЛА /322
- ЧАСТ 32 • КРЪВ ОТ ЗМЕИЦА /327
- ЧАСТ 33 • ПИРИН И РИЛА /336
- ЕПИЛОГ /343

ПРОЛОГ

Тази зима беше люта. Снегът се сипеше на парцали над Родопския Балкан, а пазителите едва смогваха да поддържат пътеките изринати. По това време нямаше много задачи. Още старите хора са го казали, че зимните месеци са за ядене и пиене. От параклиса прекарваха повечето време в хижата на топло до камината. Дарян и Верка бъркаха разни отвари, долу в мазето, разнасяйки колби и епруветки, докато Симеон вършееше из къщата. Като една отдадена домакиня, той пускаше прахосмукачка по два пъти на ден, влизайки в постоянни препирни с Дора, която предпочиташе да дълбае тунели на двора с Боян и да ходи на пързалка с децата.

Седмица преди Игнажден, по снежния баир към Родопския параклис се катереше висок лъскав джип с познатата физиономия. Черната кола приличаше на мравка на тесния бял коридор, издълбан сред високите преспи.

Лилия спря на изринатата поляна и се заоглежда в огромните канари от сняг, търсейки тясната пътека към вратника. Магьосницата заситни по утъпканите части и отвори входната врата, без да чука. Мирисът на борови иглички я лъхна още от антрето. Щом влезе в кухненската част, я посрещна пъстър пейзаж от ръчно изработени гирлянди, висящи по ламперията. Голямата жива елха се извисяваше в ъгъла на трапезарията, а бумтящите трупи в камината пропукваха в тон със сапунените дублажи от телевизора. Завари Дарян и Вероника на масата да обсъждат баяние, а Симеон се бе затворил в кухнята.

– Охо, преследваната се появи – бившият войник веднага я отбеляза.

– И теб, ако те гонят мори, и ти ще се покриеш! – не му остана дължна Лилия.

– Какво те води насам? – повдигна поглед Верка.

– Дойдох да пия кафе и да ви се пооплаквам – отвърна магьосницата и остави торба със сладки и бонбони на масата, които Дарко бързо извади. – Приютили са те, значи?

– Малко, да. Надежда ме хвана и ми потрошиха лабораторията, та сега си живуркам тук – отвърна Дарян.

– Не му давайте на тоя много да се вихри, че току-виж призовал някой дявол – подметна Лилия.

– Няма. Обеща, че ще слуша – намеси се баба Анка от хола.

Въпреки че Симеон не беше сред най-приветливите домакини, отиде да направи по едно кафе и също седна на раздумка с новодошлата. В суровото зимно време рядко им идваха гости. Тримата пазители изглеждаха

заинтересовани от това, което имаше да им казва гостенката.

– В Смолян ония инквизитори нещо са превъртели – възмущаваше се Лилия. – За три месеца, три пъти ми искат пари. Звъня на Асен, той ми вика: „Ми то, щото има много работа“. Бяха пребили един от помощниците ми, защото отказал да им купи цигари!

– Ние, с кокошкарски истории, не се занимаваме – отсече Симеон.

– Да съм те молила нещо?! – възкликна магьосницата. – Появил се е някакъв нов маг, Алексей, и явно много го пласират, защото работата ми намаля.

– То по принцип зимата няма много работа – намеси се Верка.

– Абе, за вас няма, ама при мен се трупат – отвърна Лилия. – Кой да говори с дядо си, кой да честити на баща си, кой за талисмани – запали цигара и се обърна към Вероника. – Преди Игнажден пак ще пазим квас, ще идваш ли?

– Да, може, добра работа ми свърши – отвърна Вероника.

– Може ли и аз да дойда – намеси се Дарко. – Искам да видя билките, не можах да ги разгадая всичките.

– Няма, Дарко, само жени трябва – потупа го Верка.

– Ми той си е доста женствен – подметна Симеон.

– Ако искаш, ще ти покажа... – Дарян изпълзя по барплота към кухнята, а Симеон повдигна сатъра от стойката му. – ...Колко съм женствен!

– Бягай, Даряне! – извика мъжът.

В гората настроението не беше толкова весело. Опитът за преврат на ламята накара главатарите да се съмняват един в друг. Из леса вървяха обходи за откриване на още участници, които Мусаил моментално наказваше със смърт. Горският цар искаше да разбере всички подробности, защото подозираше, че този, който му има зъб, все още крачи свободно из царството му. Яна и Горан се гонеха измежду замръзналите стволоче на Родопските елаци в търсене на непокорни горски обитатели. Бяха открити самодиви, таласъми, юди и вили, които приемаха наказанието си, без да кажат дума, докато други сами слагаха край на живота си.

През зимата главатарите живееха в двореца на царя край Орлово гнездо. Врящите води на термалните извори загряваха дебелия гранит и изолираха подземните галерии от студовете. Севда, върховната на юдите, се отбиваше от време на време, но предпочиташе да си стои в своята пещера. До леговището ѝ се стигаше от коренището на старо дърво, което свързваше в лабиринт няколко пещери.

В най-дълбоката хралупа тънките пламъци не спираха да танцуват по грапавите стени, превръщайки насъбралите се ледове в тънки капилляри. Самодивите Гана и Ралица заедно с юдата Нонка, възнеха сгушени във вълнени ямурлуци. Севда се грижеше да не умрат, защото трите не бяха виждали слънцето, откакто враговете им убиха ламята.

– Тая глупава ламя! – оплакваше се Нонка с треперещи устни. – Как можа така да ни подреди!? Ако беше изчакала да скочим на Яна, нямаше да е на пепел сега.

– И ние нямаше да треперим тук от студ! – приглася

сяше Ралица.

– Ако излезем, веднага ще ни убият! – вайкаше се Гана.

Сянката на Севда се провлочи по стените и след миг юдата се появи със стомна с вода в ръка.

– Стига сте се оплаквали, да не ви убия аз! – заяви троснато.

– Севдо, ти недей да идваш толкова често, царят сигурно се е разлютил – отвърна Нонка жално.

– Царят тъпче на едно място, защото всички мълчат – отвърна главатарката. – Не става за цар тоя и това си е! Горянина, ако беше, живи щеше да ги изгори, дорде не му кажат! Нямаше да даде на човек да стъпи в гората, а тоя нищо не прави! Режат ни дърветата, убиват ми юдите, а царят си пощи бълхите!

– Ма и Горянината, проста – пригласи Гана. – Ако ни беше слушала, сега главата му щеше да е на кол.

– Видя Яна и я почна, а се бяхме разбрали, че ние ще се оправим с нея – коментира Севда. – И царят, и главатарите са силни. Не можем да им скочим ей така на бой. Хитрост трябва, хитрост, сестрици!

– Какво ще правим сега? – надигна се Ралица.

– Вие ще си седите тука до Благовец – отвърна строго главатарката. – Още не знам какво ще правя, но все ще стъпи накриво тоя, нашият цар.